

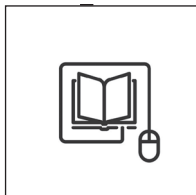
335

EL BUTLLETÍ

UNIÓN EXCURSIONISTA DE VIC juliol/agost/setembre 2026

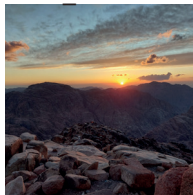
ÍNDEX

EDITORIAL 3

Vocabulari de la UEVIC

VIATGES 6

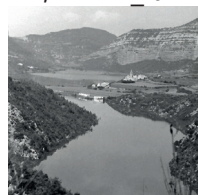
Muntanyes sagrades

100 ANYS 14

Els excursionistes fa 100 anys

AQUÍ, ARA I AHIR 16

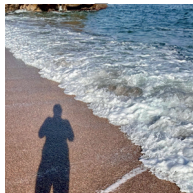
Omplint el pantà

REPORTATGE 16

Mapa de cims

REFLEXIONS 18

Com començar bé l'any

REPORTATGE 21

La prevenció d'incendis

MALA HERBA 24

Ratpenat

LA FOTO 25

La "nova" de Tortellà

EL LLIBRE 26

Les valls del Cardós

NOTÍCIES 27

AGENDA 31

Equip de redacció:

- **Joan Conill** (Cap de redacció)
- **Maria Pujol**
- **Marta Bisquert**
- **Lluís Santanach**

Col·laboren en aquest número:

- Anna Canalda:** Viatges i Val la pena anar-hi!
- Santi Pocino i Jordi Ortiz:** Reportatge
- Kata Varju:** Reflexions
- Arnau Casas:** Reportatge
- Judit Roma:** Mala Herba
- Jordi Anglada:** El Llibre

Portada

El últims graons del Sinaí

Arxiu: **Anna Canalda**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

Casa Galadies
C. de la Riera, 22
08500 VIC
Tel. 93 885 51 20
unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió:

Pla Montferrer Disseny / Dipòsit legal B-20.126-95

Imprès en paper 100% reciclat i ecològic amb tintes vegetals

Núria Macià Casanovas

Vocabulari de la Unió

col·lectiu -iva

- 1 adj. Que fan diferents persones conjuntament, que afecta totes elles.
- 2 adj. Que fa referència a una col·lecció o un agregat d'individus.
- 3 m. Conjunt de persones que tenen alguna cosa en comú.

La paraula que incorporem aquest mes al nostre vocabulari és “col·lectiva”. Les definicions de IEC dibuixen trets amb els quals identifiquem bàsicament, l'acció d'un grup que té alguna cosa en comú. En el cas de la Unió, però, aquesta paraula no va mai sola. Al nostre vocabulari parlem de “sortides col·lectives” i a més els hi posem cognom. En tenim d'alta i mitja muntanya, de bicicleta, d'esquí de muntanya, de flora, de joves o de familiars.

Tenen en comú que les lidera voluntàriament una persona sòcia amb coneixement sobre la temàtica que les defineix i que està disposada a compartir-lo amb altres membres de l'entitat, i fins i tot amb gent que no són socis i que a través d'aquesta activitat s'acosten a nosaltres.

Si us apunteu a una sortida col·lectiva d'alta muntanya, en Fermí us conduirà amb coneixement i tècnica; si trieu la mitja muntanya, la Montse us donarà l'oportunitat de pensar vosaltres quina sortida i quin recorregut fareu i si opteu per una familiar, que organitza en Ferran, trobareu companys amb els qui motivar els vostres fills per sortir a fer una nova caminada.

Les sortides tenen en comú que les lidera voluntàriament una persona sòcia amb coneixement sobre la temàtica que les defineix

Al cap de l'any, unes 400 persones participen d'aquestes sortides que en alguns casos tenen regularitat mensual, però que en d'altres, depenen de l'estació o de la disponibilitat del soci o la sòcia que les organitza. Totes reforcen el sentiment de formar part d'una entitat, la Unió Excursionista de Vic, que en definitiva és un col·lectiu i un conjunt de persones

que tenim en comú l'interès per la muntanya i també per a gaudir-la i cuidar-la.

Anar a una col·lectiva implica acceptar que hi ha unes normes que tothom ha de complir. El ritme i la dinàmica de la sortida són els del grup i comparteixes l'experiència amb gent que coneixes i amb d'altres que no, amb les quals potser hi establiràs vincles insospitats. Jo, hi vaig començar a anar sola, sempre em vaig sentir ben rebuda i cuidada; m'han tret més d'una vegada de la zona de confort i sobretot han ampliat el cercle de gent amb la qual comparteixo l'amor per la muntanya i les sortides que hi faig.

Gràcies a tots els qui les feu i les heu fet possibles.

**Presidenta de la Unió
Excursionista de Vic**

TENS COSES PER EXPLICAR? UNA BONA FOTO?

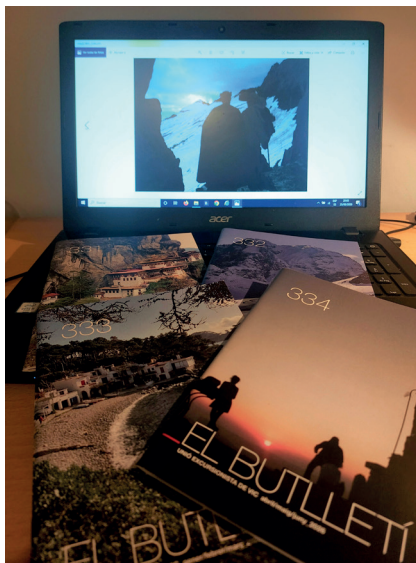
COMPARTEIX-LES AMB NOSALTRES!

Envia'ns un correu a secretaria@unioexcursionistavic.org
i ajuda'ns a construir un butlletí viu, fet entre totes i tots.

US NECESITEM A TOTS!

Quan a l'any 2024, vam fer sortir en El Butlletí un primer reclam demanant als socis i lectors l'enviament d'articles o altres petites col·laboracions en els espais fixos habituals, ens va arribar un petit allau de material que va apaivagar durant gairebé un any la sequera existent en aquell moment. Malgrat això, aquells "brots verds" d'esperança, de seguida van refredar-se i la recerca i captura de material per a cada exemplar, va continuar novament amb el resultat de la precarietat habitual de continguts. Sembla estrany que en un club amb un miler llarg de socis, només ens arribi esporàdicament alguna ressenya de les sortides col·lectives (S.A.M, Escampant la Boira, Joves...); puntualment quelcom de: Curses, BTT, Orientació i Senders; o seccions noves o no tan noves (Sortides en família, Escola Esportiva, Cursos...) que encara no s'han estrenat mai.

No t'hi pensis, no tinguis por, escriu al teu aire, no et preocupis!

Joan Conill - Vic
(Cap de Redacció de El Butlletí)

Segur que aquest estiu, molts de nosaltres hem viscut experiències, sortides a muntanya, bicicletes, viatges i aventures que hem penjat a l'estat del WhatsApp, a Facebook o a Instagram fantàstic! Però, has pensat algun dia fer-ne quatre ratlles per El Butlletí? No t'hi pensis, no tinguis por, escriu al teu aire, no et preocupis. Que no sigui per desconeixement o desconfiança amb tu mateix. No quedis! I per fer-t'ho encara més fàcil, pensa en aquests petits espais fixos de la nostra revista, que estaria bé que els omplissin una gran varietat dels nostres socis, familiars o amics.

Tots hem fet una foto actual d'un lloc que podem comparar-la amb una imatge antiga d'uns quants anys enrere. Dues fotos amb un petit text, que ens omplen perfectament l'espai del: AQUÍ, ARA I AHIR. I a qui no li ha sortit un dia, una foto fantàstica d'aquella posta de sol, aquella boirina o de l'eclipsi que vam anar a veure fa poc. Doncs, juntament amb un petit comentari, ja tenim a punt un nou article de : LA FOTO.

I quan tornem d'aquell cim, d'aquell indret màgic, o d'aquella ciutat que ens ha entusiasmat, perquè no ho comentem en l'espai que està sempre obert i a la vostra disposició del: VAL LA PENA ANAR-HI! Recordeu que El Butlletí és de tots, però si us animeu a col·laborar-hi, encara us el fareu més vostre! Us hi esperem!

VIATGES

Anna Canalda
Vic

MUNTANYES SAGRADES

El bonic "Camí dels Beduïns" al vessant oest del Sinai

El dia abans, a les tantes de la nit havíem arribat a l'aeroport de Sharm el Sheik d'Egipte, però avui, després d'esmorzar, de seguida ens posem en marxa per fer els aproximadament 200 quilòmetres que ens separen de Santa Caterina, on hi arribem per una carretera força bona en la qual hi trobem diversos controls militars.

El topònim, (Caterina o Catalina), dóna peu a força confusions, ja que el nom es refereix al poble, al seu protectorat, al seu famós monestir i al mateix temps, al cim més alt d'Egipte, situat a la vora del mont Sinaí.

Quan hi arribem, sota un encanyissat cobert per uns tendals i amb un terra de catifes i tauletes baixes, dinem a casa del Salim, on la seva dona i les seves cunyades, ens serveixen vergonyoses un magnífic dinar de proximitat abans de marxar muntanya amunt.

En Salim, juntament amb el guia Ahmed, avui ens portaran al cim del Sinaí a veure la posta de sol en aquest lloc tant sagrat.

Passos estrets i enrevessats enmig d' un mar de blocs de pedra

Cap a la una del migdia sortim a ple sol, però ja ens han dit que a mitja tarda, ens haurem d'abrigar, ja que la temperatura baixa uns quants graus. Caminem en silenci pujant per una vall de colors ocres i grans blocs de pedra on hi trobem diversos pous oberts que abasteixen d'aigua a la població.

El nom es refereix al poble, al seu protectorat, al seu famós monestir i al mateix temps, al cim més alt d'Egipte, situat a la vora del mont Sinaí

L'agraït refrigeri a la casa del Salim, abans de marxar muntanya amunt

Descarregant mercaderies a les immediacions del monestir Dam

Després de passar per una mena de granja en el lloc anomenat Wadi Al Arbaeen, ja es deixa veure el vessant oest del Sinaí. Arribats a un collet, girem sobtadament cap al nord-est, pujant per l'anomenat "Camí dels Beduïns" que travessant la serralada, connectarà amb el camí habitual que excursionistes o alguns turistes amb camells fan habitualment per l'altra vessant.

El nostre camí va pujant amb graons irregulars enmig de passos estrets entre blocs de pedra fins arribar a una edificació. Un petit hort, recull les aigües d'un rierol que només baixa quan plou un parell de dies

Abans d'acabar de baixar els 750 escalons, ja hem d'obrir els frontals, doncs tot el camí té força pendent, és molt irregular i no es tracta de prendre mal

seguits, fet poc habitual a la península del Sinaí.

Arrecerats del vent, els nostres acompanyants fan un focarret amb arrels i herbes seques i ens preparen un té calent, abans de l'assalt final al cim. El sol va baixant i la fresca impera. Refets amb el refrigeri, reprenem el nostre peculiar camí amb passos de roca força irregulars i alguna petita grimpada fins arribar al modest monestir bizantí anomenat Dam. Una edificació tancada, amb una petita caseta a tocar on hi viu una família que està descarregant fardells d'un camell. Des d'aquest punt, només ens quedarà superar una petita canal amb força pendent, fins arribar a la següent edificació on ençetarem 750 graons de pedra fins arribar al cim. De fet, en aquest punt, és per on arriba el camí normal del vessant est i per on puja al Mont Sinaí la majoria de gent des del monestir de Santa Caterina.

A punt de perdre's el sol dalt el Sinaí

El dia ja va fosquejant i a quarts de set de la tarda arribem a un parell de barraques de pedra situades a un centenar de graons del cim, on els locals venen records, begudes, “snacks”, fòssils i pedres turqueses típiques de l'entorn. Queda clar que el durador conflicte, primer de la guerra de Gaza i la posterior complicació internacional entre Israel, l'Iran i els Estats Units ha espantat el turisme a la zona i només hi veïem a un venedor, que ja deu fer vida aquí a dalt, acompanyat d'uns quants gats. Quatre esbufecs més i som al cim, en Salim i l'Ahmed ho han clavat i en uns 15 min veurem la posta de sol. Abridgetes, fem les fotos de rigor i visitem l'entorn. Dalt el Sinaí (2.285 m) hi ha la capella anomenada de la Santíssima Trinitat i una altra petita mesquita on en els seus fonaments hi ha la cova on es diu que Moisès hi va estar-hi 60 dies, després de rebre les Taules de la Llei.

Posta de sol, fotos de grup, alguna d'individual i avall que fa baixada. Abans d'acabar els 750 escalons, ja hem d'obrir els frontals, doncs tot el camí té força

pendent, és molt irregular i no es tracta de prendre mal.

A la vora de l'edifici del monestir Dam, el camí millora una mica, és molt polsós i hi ha força tifes de camell, atès que molts turistes s'hi fan pujar fins aquí, a peu de les escales i els venedors de dalt també hi acosten les seves mercaderies amb els animals.

Cap a quarts de nou del vespre, arribem al lloc que anomenen popularment “Oasi dels Ametllers” situat entre la base del cim del Sinaí i el cim de Santa Caterina

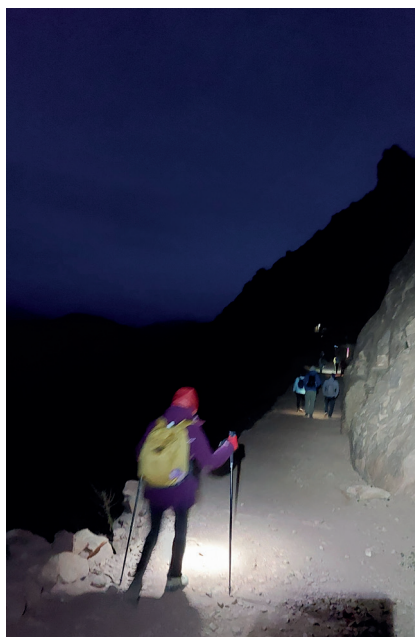

El cim, no és el més alt del país, però sí el més visitat

on uns parents del Salim ens tenen un sopar a punt a la llum de les espelmes a base d'amanida, verdures a la brasa i una carn amb patates. La travessa d'avui, ha durat gairebé vuit hores, hem fet 900 i pocs metres de desnivell i tothom demana on és el catre, situat en uns coberts amb el terra de sorra amb unes catifes i unes màrtegues primes, sota un sostre de canyes. Quan amb la llum dels frontals anem a dormir, tenim un ensurt al veure tot una sèrie d'ulls brillants que ens observen; es tracta de mitja dotzena de camells ajaguts dins un tancat de pedres. L'únic mitjà de locomoció que tenen per arribar a aquest lloc.

Monòlit amb l'alçada dalt el cim

Baixant de fosc cap a l'Oasi dels Ametllers

L'endemà, després d'esmorzar, l'equip es divideix, no tothom ha descansat com voldria i mentre uns aniran a fer turisme per les valls de l'entorn acompanyats d'en Salim, els altres faran el cim del Santa Caterina amb un desnivell des de l'oasi de poc més de 1.000 m.

Punt culminant del cim de Santa Caterina, el més alt d'Egipte (2.642 m)

Sharm el Sheik; un bon punt de partida cap als cims més alts d'Egipte

Prenent una vall encaixada en direcció nord-oest, el camí arriba a una carena després de fer mil arraconades i llaçades fins a un lloc des d'on ja veiem el cim. De fet són dos, un a tocar de l'altre, ja que un (el més alt) a l'igual que el Sinai, també té una petita capella a dalt i el del costat, separat per un collet, està ple d'antenes de telefonia i televisió.

Veure el cim, no vol dir arribar-hi, encara ens caldrà una hora llarga de marrades per un vessant amb pedres i més pedres, però que sempre manté un pendent mo-

derat. Un camí més fàcil que el d'ahir dels "beduïns" però que tampoc s'acaba mai. Acostant-nos finalment al turó més alt, enfilem també una cinquantena de grans, que passen davant la porta d'un petit refugi lliure, abans d'arribar a la capella del cim, on des d'un dels seus laterals i amb un bon estímul, veiem el cim del Sinai que vam assolir ahir al vespre.

Sense gaire més demora, doncs només fem unes poques fotos de record amb l'Ahmed, abandonem el cim més alt d'Egipte (2.642 m) i tirem muntanya avall.

L'Oasi dels Ametllers

Dues hores i mitja després arribem de nou a l' "Oasi dels Ametllers" en el qual també hi veiem algunes oliveres. Dinem tots plegats i ens acomiadem de l'oasi i dels seus hospitalaris estadants.

Tendes al costat del mar Roig dintre el Parc Nacional Ras Muhammad

Dinem tots plegats i ens acomiadem de l'oasi i dels seus hospitalaris estadants

Després de superar un petit collet, davallarem tot el grup per la vall dels pous fins a la casa d'en Salim al poblet de Santa Caterina, on després de visitar el famós monestir, prenem de nou la "furgo" cap a Sharm el Sheik.

Els propers dies, els passarem dormint en tendes en una petita platja al costat del Mar Roig, dintre del Parc Nacional Ras Muhammad, gaudint d'un merescut descans i fent "snorkel" enmig de magnífics coralls plens de peixos exòtics.

Les muntanyes sagrades més altes d'Egipte, han estat conquerides!

El vessant oest del Mont Sinaí

El monestir de Santa Caterina

El mont Sinaí (2.285 m):

Està considerada la muntanya més sagrada del món per les tres grans religions monoteistes, com són: el cristianisme, el judaisme i l'islam, que reverencien el lloc en el qual es diu que el profeta Moïses va parlar amb Déu per primera vegada i li va ordenar alliberar als fills d'Israel d'Egipte i portar-los cap a la "Terra Promesa", segons explica l'Antic Testament. Tot i tenir menys alçada que el Santa Caterina (Catalina) que és el més alt del país, és molt més visitat pel mite del profeta i les "Tanles de la Lleï". Hi ha diverses vies per assolir la muntanya, sent la més utilitzada i turística, l'anomenat "sender dels camells" que des del monestir de Santa Caterina, puja en un parell d'hores fins al petit monestir bizantí de Dam, on s'enllacen els últims 750 graons fins al cim. L'altra via, és la famosa via dels "Passos del Penediment", una ascensió amb gairebé 3.000 graons que arriba també a les immediacions del monestir Dam. Avui però (abril de 2026), aquesta via és tancada al públic, per falta de manteniment, deixadesa i perillositat, arrel de la baixada del turisme a la zona.

El monestir de Santa Caterina:

Situat al peu del Mont Sinaí, un primer edifici fou aixecat per ordres de l'emperador bizantí Justinà l'any 526 i al llarg dels segles, es va anar ampliant i fortificant, arrel de diferents conflictes. El monestir va prendre el nom d'una santa màrtir d'Alexandria, filla d'una família rica, que es va retirar a aquestes muntanyes, renunciant als plaers terrenals, per conuiu amb els beduïns. Aviat el seu culte es va estendre per tota Europa i el monestir va començar a rebre donacions que li van assegurar la seva continuïtat. Està considerat el monestir més antic del món, sent la seva diòcesi una de les més petites, on des de la seva fundació, mai s'hi ha abandonat el culte. Avui dia, pertany a l'església ortodoxa grega i encara hi resten una quinzena de monjos que cuiden del seu llegat, doncs té una important col·lecció de valuoses icones, una biblioteca amb diferents "còdex" i 30.000 volums de totes les èpoques. El seu interior murallat és un laberint de passadissos, capelles, dependències i sales diverses, conservant en un dels seus patis la famosa bardissa que va donar peu a l'episodi de la "zarxa ardiendo" que no es consumia i que segons la Història Sagrada, va presenciar Moïses, abans de pujar al Sinaí.

Lluís Santanach
i Noguera - Vic

"Els excursionistes fa 100 anys"

Aquell estiu del 1926 no deixà rastre d'activitats de cap mena en el butlletí del Centre Excursionista de Vic. Tampoc en el diari La Gazeta, fet força estrany, ja que a l'estiu és fàcil que poguessin sovintejar les sortides a l'aire lliure. Voldria pensar que el fet de no haver-hi publicacions escrites, no necessàriament vol dir que no es fessin, probablement va passar que ningú les va escriure o publicar. Aquesta situació ens hauria de fer adonar que és summament important deixar sobre paper les vivències de les nostres activitats. En primer lloc, per compartir un temps present amb la nostra comunitat excursionista i, en segon lloc, per tenir uns referents històrics. En termes d'orientació és fotut no saber on som, on volem anar, si no som capaços de saber d'on venim. La riquesa de publicar una activitat va més enllà de la mateixa gesta. Sovint es descriuen infinitat de detalls que posen en coneixement l'entorn geogràfic, natural, social i tecnològic. Tot fa pensar que aquesta modernitat digital sense fre, on tots hi estem enganxats, ens jugarà una mala passada en aquest sentit. Tant de bo tota la informació digital que hem generat en els darrers trenta anys sigui recuperable d'aquí a cent anys. La Gazeta de Vic d'aquest període descriu amb múltiples notícies una cursa ciclista organitzada al juliol pel club de futbol (Vic F.C.), que s'ajornà fins a tres vegades pel gran nombre d'inscrits, una vuitantena, i que va suposar retards a l'hora de cercar recursos materials i humans per l'organització. Al final, moltes cases comercials i particulars varen oferir col·laboracions perquè fos un èxit. Segurament va ser la prova de foc perquè un mes després, el 26 d'agost, la ciutat de Vic acollís l'etapa de descans de la vuitena Volta Ciclista a Catalunya. Del mateix període sovintegen notícies que fan referència a calor intensa, sequera persistent i aiguats al setembre, típics

La Pica d'Estats, el sostre de Catalunya

del patró de clima Mediterrani, segurament amb una població més resilient, sense gaire mitjans de mitigació ni de predicció. Cent anys després, tot ha fet un gir. El patró Mediterrani coexisteix agreujat per una situació de canvi climàtic global, amb un bombardeig d'informacions i alertes de fenòmens extrems. També en fer-nos adonar que el desenvolupament i el creixement ens han portat a construir refugis climàtics quan hem deixat perdre les fonts sota l'ombra dels arbres, a eixugar les reserves d'aigua perquè som molts i el consum és desmesurat. Però continuem aferrats a pensar que no podem parar de créixer en aquest planeta de recursos finits. L'estat del benestar ens ha tornat addictius a la temperatura de confort entre 18° i 26° amb totes les eines que tinguem a l'abast. Si res no canvia la situació de temperatures a l'alça en tot el planeta, de ben segur que condicionarà el futur de tot plegat. Com ja és habitual, les coses marxaven a bon ritme al C.E.C. Aquell estiu molts socis feren

Tot fa pensar que aquesta modernitat digital sense fre, on tots hi estem enganxats, ens jugarà una mala passada en aquest sentit

activitats rellevants als Pirineus i als Alps. M'ha cridat l'atenció un article històric d'una ascensió a la Pica d'Estats. A banda d'explicar-hi l'excursió realitzada el setembre de 1923, es fa ressò de l'oblit que ha patit el sostre català durant el primer quart de segle. El cim en qüestió va tenir tot just un parell de registres per any en el període 1902/1922, cap de català i cap en temps hivernal. Per contra, sí que els grans massissos centrals amb geleres, s'emportaven tot el protagonisme pirinenc. Tanmateix, dóna valor a aquest bocí de muntanyes encara salvatges entre les conques de l'Arieja i la Valira on no existeix un mapa de qualitat i on la majoria dels cims no tenen un topònim clar. Conscients d'aquesta situació, la secció d'esports de muntanya del C.E.C. portà en aquesta excursió un nou llibre de registre al cim de la Pica d'Estats i aprofitar per reconèixer el terreny de cara una primera ascensió nacional hivernal l'abril de 1924 amb Lluís Estasen. Cent anys després, la Pica d'estats és l'indiscutible i massificat sostre català, més accessible i menys salvatge. També m'han cridat l'atenció algunes notícies com la signatura del primer conveni de

L'emblemàtica creu de dalt el cim

reciprocitat entre refugis del C.E.C. i del C.A.F., amb assistència catalana a la inauguració del refugi d'En Beys. O bé la signatura d'un conveni amb el servei meteorològic de Catalunya per tenir estacions de registre a Núria i La Molina que promogué Eduard Fontserè. Segurament les bases perquè els excursionistes i la meteorologia continuem anant de bracet, ara amb el portal Me-teomuntanya. Tot plegat per saber climàticament d'on venim, però amb la incertesa de no saber cap on anem.

AQUÍ, ARA I AHIR

OMPLINT EL PANTÀ

En aquesta comparativa podem veure aquesta foto antiga presa a la tardor del 1962, període en el qual el riu Ter lentament, s'anava convertint en pantà, atès que el nivell de l'aigua es va anar omplint progressivament durant mesos, per tal d'evacuar el poble de Sant Romà de Sau i realitzar les primeres proves de contenció de

la pressa, inaugurada l'agost de 1963. La construcció del pantà va durar gairebé vint anys fins a albergar els poc més de 150 hectòmetres cúbics d'aigua en la seva màxima capacitat. A la foto antiga, lògicament tampoc hi podem observar la imatge del Parador Nacional que no es va obrir al públic fins l'any 1972.

PERQUÈ UN MAPA DE CIMS DELS PAÏSOS CATALANS?

Els Països Catalans són el conjunt de terres, de territoris on s'ha configurat i assentat el nostre hàbitat cultural, allà on ens hem desenvolupat com a nació i com a societat. L'abast de la catalanitat, però, ha quedat esquarterat en divisions estatals i administratives que ens desdibuixen la identitat i ens retallen la dimensió. En bona mesura, la capacitat de pervivència, més encara, de relleu com a poble, passa pel retrobament amb tot l'àmbit geogràfic: que el sapiguem omplir de contingut, de teixit, de relacions, de coneixement i d'orgull de pertinença. L'alternativa es quedar reduïts a un exotisme cultural fragmentat i irrellevant.

El mapa de cims fixa l'atenció en el substrat físic, concentrant-se en les muntanyes. Allò que es immanent, i que s'empelta amb el solatge cultural que aporten els orònims. L'abast de la catalanitat gravat a la litologia. Preservar els noms de lloc originals, heus aquí una motivació suficient per ella mateixa. Tota la imaginació descriptiva del parlar modelat pel pas de les centúries incrustada en les elevacions del terreny.

Els cims com a prominències del relleu, referencien la geografia, determinen i donen caràcter al territori, esdevenint majorment indrets emblemàtics: ja sigui com a miradors, com espais d'inspiració,

Alt de Benicadell (Vall d'Albaida-el Comptat)

Els cims com a prominències del relleu, referencien la geografia, determinen i donen caràcter al territori

de culte religiós, de reptes excursionistes o d'esbarjo sense més pretensions. Quin pretext més suggeridor per descobrir i per trepitjar la nació sencera, per exercir la catalanitat, que conèixer i trespasar pels seus cims? El mapa editat el desembre de 2025 gràcies a la Fundació Reeixida en recull més de 700, jerarquitzats en tres categories -per mida de lletra i per facilitar-ne la lectura- atenent a factors com l'alçada, la prominència o la popularitat. En cap cas es un inventari, car el nostre territori es caracteritza per una orografia accidentada -amb milers de cims- que dona pas a planes interposades. Aquesta característica es vàlida tant pels territoris continentals com els insulars.

Al mapa que us presentem, hi advertireu una rosa dels vents a mode de brúixola al seu bell mig, un homenatge al pioner mapa de Joan Ballester, i on en destaquen els quatre punts cardinals. En el nostre imaginari col·lectiu els rebategem toponímicament amb la popular dita “De Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer”, si ens

Sant Quilis, màxima elevació de la Llitera

El Mont d'Olla domina la badia de l'Alguer

permeteu, en l'àmbit sectorial que ens ocupa, els punts cardinals esdevindran “Del Montolier de Perellós al Montcaio i de la Punta del Sabre al Mont d'Olla”. Tot mapa de qualsevulla temàtica que s'editi amb el marc territorial dels Països Catalans es una valuosa aportació en aquesta direcció d'autocentrament, d'autoconeixement i de composició mental de la identitat completa. Un antídoto, potser no prou suficient però si necessari, per capgirar la visió provinciana -empobridora i capcota per definició- que encotilla i empetiteix anhels de futur. Tant de bo aquesta cartografia i les que vinguin, empenyin a una nova etapa de la catalanitat menys acomplexada, més convençuda de la seva realitat, més vertebrada, més agermanada i conscient dels seus confins territorials.

El mapa inclou alguns territoris adjacents no pròpiament catalans però que per raó de tradició històrica, oportunitat i context s'afegeixen amb la corresponent diferenciació segons domini lingüístic.

El passat 13 de maig de 2026, es va fer la primera presentació del mapa i fou a la Unió Excursionista de Vic, a la sala que porta per nom el d'un gran defensor de la causa dels Països Catalans, el nostre enyorat Xato, en Toni Anguera.

COM COMENÇAR BÉ L'ANY?

Kata Varju - Vic

La nit de Cap d'Any, en general, no m'agrada sortir. És una nit per resumir i mirar enrere. A Hongria, també tenim una superstició: el teu any serà com el primer dia de l'any. És un dia, a més a més, que no es poden fer coses; ni rentar la roba (diluïria la teva sort), ni cuinar, ni treure la brossa (trauries la teva sort), ni netejar. Prefereixo començar l'1 de gener a primera hora, doncs les matinades i els matins sempre són molt productius durant tot l'any. Dóna una satisfacció enorme, fer alguna activitat física mentre encara tothom dorm. Aquest any, trencant amb les meves tradicions, he tingut una invitació molt amable, però a la una de la nit, ja començava a rumiar com escapar-me cap a casa.

Més tard, com normalment faig de bon matí, prenc el cafè i baixo al cotxe amb la motxilla, i començo a cantussejar Al mar!, de Manel, mentre surto de la boira vigatana, cap a l'Eix. El sol balla alegre en l'horitzó i arribo sense trànsit a l'Illa Roja, prop de Begur. Fa un dia gairebé estiuenc. La veritat és que el fred d'hivern, arribarà el 6 de gener, però l'1 encara és dolç, sense vents, ni pluges. L'aigua també sembla atraient. Què millor que engegar l'any amb un bon bany? Com que sóc una persona prudent, vaig apuntar-me amb un grup de banyistes, per evitar problemes del mar hivernal. Mentre els altres entren a l'aigua un cop i surten per celebrar-ho, jo hi torno, nedo, estic gaudint del sol, deixo que aquest sol radiant

Al mar! ...Al mar!

L'entrepà me'l menjo de cara al mar...

m'assequi i hi torno de nou. Sembla que aquesta platja pot ser molt agradable durant l'estiu, ja que rep l'ombra ben aviat. Detecto un noi amb roba de muntanya i li demano algun suggeriment per anar a caminar. La meua idea és fer un tros de camí de ronda, però tot és massa humit i no m'atrau amb la gentada que hi ha. El noi m'aconsella seguir les seves petjades matinals cap al Castell de Montgrí.

Doncs, quan estic eixuta, vestida i he fet un mossec, cap a la una, em poso de nou al volant, i conduïxo cap allà. Tot està ple de turistes francesos. Fins al castell, gossos i famílies per tot arreu. Quan pujo a la torre, per dinar, he de prendre una decisió, que em costa molt: posar-me, mirant cap al mar, o cap als Pirineus nevats? L'entrepà me'l menjo cara al mar i després encara aquella blancor de fluorescent. La torre queda petita amb la quantitat de gossos, nens i pares que hi arriben. Però, em dóna la satisfacció d'enregistrar un

altre dels 100 cims de la FEEC, només a 303 metres, però amb molta història... doncs el castell, el van construir el 1294. Quan deixo darrere el castell, per seguir la ruta, de cop desapareix tota la gentada, durant la resta del camí, només em topo amb una altra dona, caminant en direcció inversa. El camí és més difícil, baixant en direcció al mar, hi ha un petit tros de grimpada fàcil, pedres que rodolen. És un bon exercici pels turmells.

Després d'una hora de caminada, arribo a una ermita. Miro cap a la dreta i veig una capelleta. He pujat sense saber res. M'apropo i m'emociono en veure el meu sant, santa Caterina. És la patrona dels estudiants i de les noies fadrines. "És

Hi ha un petit tros de grimpada fàcil, pedres que rodolen. És un bon exercici pels turmells

... però no puc obviar la blancor del Pirineu

costum que durant l'aplec es llenci una moneda a la cistella que hi ha a l'interior de la capella, de manera que aquelles que l'encertin tindran parella o es casaran durant l'any entrant." És colpidor llegir la descripció de la tradició local, i dono les gràcies per tenir una moneda, que pugui llençar, demanant la seva ajuda. Per una força desconeguda, la meua moneda cau a terra, al costat del petit cistell, però d'allà, rebota dintre. Començo a plorar. El temps passa i m'adono que la tarda càlida comença a convertir-se en gener de nou. M'abrigo i segueixo el camí. Estic amb els meus pensaments. Santa Caterina per a mi sempre ha estat una persona autònoma, patrona dels estudiants i de les dones autònomes, una mica com Hipàcia d'Alexandria. I a Catalunya, mira, la vinculen amb el matrimoni... Estrany, no? Com més m'apropo al camí del castell, sortint de la vall de Santa Caterina, de l'ombra i de la fredor, apareixen de nou els gossos, els nens, el pares, amb fesomia cansada. Em dirigeixo al cotxe, i cap a Vic.

Famílies amb gossos i nens dalt el Montgrí

Santa Caterina, estàs a prova, eh? I l'any també, a veure com em prova després d'aquest dia fenomenal i complet.

LA PREVENCIÓ D'INCENDIS, UN AFER TERRITORIAL INTEGRAL

L'estiu del Tour a Catalunya, de l'eclipsi, de la crisi migratòria de Ceuta o del mundial de futbol ha tingut un context meteorològic complex i difícil de digerir pel nostre territori més proper. Un estiu amb onades de calor sense treva, les de dies i dies amb màximes de 40 graus a Catalunya i nits tòrrides al litoral mediterrani, les que han registrat unes altes temperatures inusuals a Europa i han alimentat una sequera sense precedents al centre del continent. Mentre els incendis forestals han tornat a ser protagonistes al nostre voltant. França ha estat assetjada en múltiples departaments; així com Almeria, el País Valencià, la Comunitat de Madrid i altres províncies espanyoles; sense perdre de vista Catalunya, que ha tornat a tenir un estiu complicat.

Fins l'arribada de les tempestes d'agost, almenys a Osona i voltants, els nivells del Pla Alfa a Catalunya han sigut prou alts. El juliol, de fet, va ser un mes delicat, amb el màxim nivell (4) del pla i alguns espais naturals amb control d'accessos, sobretot al sud i al centre del país. Va ser el mes també d'uns dies amb una simultaneïtat d'incendis i de focs de sisena generació com el de les Gavarres, mentre el debat sobre la prevenció i la gestió forestal i rural ha estat un afer d'estat, reconegut fins i tot pel president de la Generalitat. Aquest mateix estiu de 2026 he estat in-

volucrat en una campanya de prevenció d'incendis, que m'ha permès veure des de dins la metodologia dels Bombers, As-sociacions de Defensa Forestal (ADFs), Agents Rurals, a més d'altres òrgans i administracions a Catalunya, en el meu cas la Diputació de Barcelona i els grups d'actuació dels citats a la província i a la Catalunya Central.

Per exemple, a les comarques barcelonines algun cop ens pot haver informat un agent cívic territorial sobre hàbits i bones pràctiques, que a part de la divulgació ciutadana també compaginen amb la detecció d'irregularitats, com ara abocaments o el bon funcionament de línies elèctriques i punts d'aigua.

Ells, així com guardes de Parcs Naturals i Agents Rurals, treballen en aquest sentit, entre moltes altres funcions que fan en matèria d'incendis forestals. Aquests últims, per exemple, s'encarreguen de la investigació de les causes dels incendis, a vegades conjuntament amb els Mossos, mentre els Bombers estan o han acabat la feina d'extinció -que tampoc es limiten només a això durant l'estiu i l'any-.

Si els mencionats fins ara els podríem

Els cotxes dels agents cívics territorials

El juliol va ser un mes delicat, amb el màxim nivell (4) del pla i alguns espais naturals amb control d'accessos

Bomber de la Generalitat en l'incendi de Les Gavarres

relacionar com a un servei públic institucionalitzat, les Associacions de Defensa Forestal (ADF) les podríem classificar com la part voluntària de la xarxa. Els voluntaris aporten el coneixement del territori i es gestionen de manera local en un municipi o de forma mancomunada amb altres.

Les ADFs aporten en prevenció, en detecció i si cal en extinció, en col·laboració amb els bombers, per exemple, aportant mitjans i recursos com cubes d'aigua, optimitzant la mobilitat en zones conegudes per ells o controlant àrees cremades els dies posteriors a l'incendi. També és habitual que vagin a comprovar una zona avisada per un ciutadà als Bombers, confirmant si hi ha columnes de fum o es tracta de la pols d'un tractor estripant un camp.

No obstant això, malgrat el desplegament d'aquests actors; el canvi climàtic -no només el canvi climàtic!-, la pèrdua de biodiversitat, el canvi en els usos del sòl i un progressiu abandonament rural són més forts que la capacitat en què podem

prevenir els focs forestals. Amb la mirada curta, es tradueix en la manca d'eines i recursos de prevenció i detecció, com ara el manteniment dels boscos durant l'any o la decadència de les torres de guaita: a Catalunya la majoria que hi ha fora les proximitats immediates de Barcelona no estan en funcionament o se'ls hi ha reduït l'activitat. A Osona, per exemple, aquest 2026 només ha estat operativa la del Serrat de Puigventós, entre Aiguafreda i el Brull, dins del terme municipal del primer.

En una perspectiva més ampla, llavors, la prevenció d'incendis forestals esdevé una qüestió integral, estructural, en què els mateixos focs són una conseqüència més d'un sistema globalitzat i especialitzat, que troba el benefici material i rendible per una banda, però omet les interaccions amb el medi que l'envolta en un marc integral.

Un dels temes relacionats és la pèrdua de l'activitat agrària extensiva i silvícola al nostre territori, encara que estigui concebuda com un gran avantatge als llocs on s'implanta. La freqüentació de ramats o l'explotació forestal del bosc mediterrani, per exemple, ofereixen productes de proximitat i de qualitat, com ara carn o llenya; mentre contribueixen a una gestió forestal sostenible, al manteniment d'un mosaic paisatgístic, a la recuperació de biodiversitat, a la conservació d'oficis tradicionals... En resum, és una eina per a alimentar la viabilitat dels espais rurals en tots els aspectes, en el marc de tot un país. Malauradament, aquestes activitats emmarcades en el sector primari esdevenen poc rendibles, faltades d'atractiu pel jovent. Tot i això, són molts els petits productors que aposten per projectes que van en aquest sentit. Ells són uns agents imprescindibles durant tot l'any i la seva

A wooden observation tower stands on a grassy hilltop. The tower has a dark wooden upper section with a window and a white lower section. A metal staircase leads up to the platform. Two tall antennas are mounted on the tower. The background shows a clear blue sky and distant hills.

Torre de guaita del Serrat de Puigventós,
el Brull

[illegible]

Situació: (*mapa adjunt*)

Terme municipal: *Aiguafreda*

Altitud: 851 m

Alçada de la torre: $3,75\text{ m}$

Materials: *Estructura de fusta amb elements metàl·lics amb escala retràctil i parallamps*

Comunicacions: *Emissora de ràdio*

Panoràmica (*vista local/regional*):

Nord: *el Muntanyà, Plana de Vic / Serralada Transversal (Guilleries-Puigsacalm),*
Prepirineu (Port del Compte-Serra Cavallera), Pirineu (Andorra-Canigó)

Est: *Matagalls, Pla de la Calma, Vall de l'Avençó*

Sud: *Tagamanent, Cingles de Bertí / el Vallès, Collserola, Pla de Barcelona*

Oest: *el Congost / Sant Llorenç del Munt, Moianès, Lluçanès*

FENT PINYA

Tenim tendència a classificar les bèsties com a benefactores o malfactors, o sigui que ens posem al centre de l'univers i a una banda hi col·loquem aquells éssers dels que en podem treure profit i a l'altra, en un forat negre, tota la resta (cal dir que el sistema capitalista aplica aquests barems també a la nostra espècie).

Els ratpenats, en la nostra tradició, són dins el forat negre, de fet n'ocupen la part més profunda en ser associats al dimoni. Cal dir que al País Valencià, on també s'anomenen morsígols, se'ls té en més estima, ja que sembla que va ser un ratpenat qui va ajudar al rei Jaume I a guanyar la batalla definitiva per a poder afegir aquest territori al seu regne. Però en general, aquí i a molts llocs del món, porten mals auguris i presagis de mort, són éssers de nit, dimonis amb ales i Dràcula. De manera que a banda del morsígol valencià i de Bat-Man, tenen una fama injustament negativa.

Però són fascinants. Són els únics mamífers que volen, i en certa manera volen amb les mans: han desenvolupat uns dits llarguíssims units per una fina membrana. També els seus peus, que veiem com a cua, estan dissenyats per recollir insectes al vol, com una cullereta. I potser el més excepcional és el seu sisè

Al País Valencià, se'ls té en més estima

sentit: l'ecolocalitzador, la visió per radar que els permet caçar i evitar obstacles de nit. Emeten sons per la boca i el retorn d'aquestes ones acústiques quan topen amb qualsevol objecte, forma en el seu cervell la imatge del que tenen al davant.

Els ratpenats s'aparellen just abans de començar la hivernació, quan van ben alimentats. Llavors, en hivernació, la gestació queda aturada i es reprèn de nou amb el bon temps, quan desperten i surten de nou a caçar. Solen tenir una única cria, que la mare porta arrapada a l'esquena, i és habitual que les femelles que no han parit, facin de padrines cuidant eventualment els petits.

Al nostre país hi han 30 espècies de ratpenats, tots insectívors (cap s'alimenta de sang). Dormen tranquils apinyats dins de coves i forats, i mengen quantitats enormes de mosquits. És bo que hi siguin, que els deixem en pau. Que recordem que la natura no ens pertany, és, per si mateixa, i no s'ajusta a les nostres consideracions morals ni falta que li fa.

Ratpenat (Dibuix de Judit Roma)

LA "NOVA" de TORTELLÀ

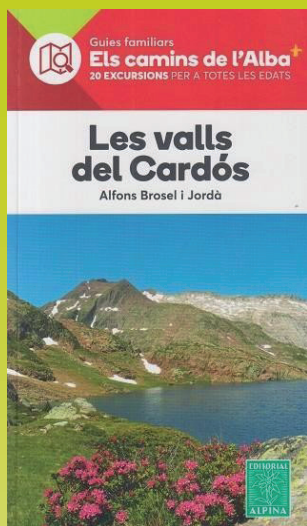
Tortellà, un bonic poblet de la Garrotxa, envoltat pels termes de Montagut i Oix, Sales de Llierca i Argelaguer. Des de sempre ha estat conegut com a poble de culleraires per la seva tradició d'elaboració d'estris de cuina amb fusta de boix, però també, com a poble de grans músics, ja que al 1875 s'hi formaren les primeres orquestres i cobles, sent-ne una de les més famoses l'anomenada "Cobla Nova", coneguda popularment com la cobla de "Can Me".

Fundada pels músics Llorenç Juanola i Josep Capdevila, van amenitzar durant molts anys les

Festes Majors de la contrada i de les comarques veïnes. Quan per raons familiars i laborals, aquests músics es van desplaçar al Bages, la cobla es va nodrir amb noves incorporacions d'altres músics garrotxins. Cap al 1880, Tortellà va arribar a tenir un cens de gairebé 1500 habitants, que contrasta amb la meitat (molt més estables) que en té la vila avui en dia. La cobla es va dissoldre cap a l'any 1910 i com a fet curiós de l'època, diuen que gairebé sempre els acompanyava el gos d'un dels músics. Pobre animal, es deuria saber de memòria totes les sardanes!

La cobla de "Can Me"

LES VALLS DEL CARDÓS
(Els camins de l'Alba)
ALFONS BROSEL I JORDÀ
EDITORIAL ALPINA.

L'Alfons Brosel és escriptor, excursionista, fotògraf i un gran coneixedor de la Serralada Pirinenca.

Autor d'una quantitat important de guies, sorprèn la seva capacitat de narrar de forma clara el recorregut de cada itinerari, partint del coneixement del territori, posant el nom de cada racó i el topònim que s'hi escau.

Una descripció que converteix el camí en una experiència activa,

descriuint cada element del paisatge i ampliant la mirada a cada pas.

Les 20 excursions per a totes les edats, es reparteixen segons l'orografia de les Valls del Cardós.

A la part baixa i coincidint amb els antics camins, trobarem els itineraris planers que segueixen el curs de la Noguera de Cardós. Alguns amb els ponts medievals que enllaçaven els pobles.

A mitja muntanya, els itineraris que busquen elements destacats com un salt d'aigua, un mirador o el camí que puja fins a les bordes, testimonis de l'explotació temporal dels prats i boscos.

I per als més agosarats, les excursions fins a descobrir els llacs i els cims més emblemàtics.

Cada itinerari conté un apartat d'informació complementària que ens parla d'algun element destacat del patrimoni i dels canvis que han viscut les Valls del Cardós al llarg del temps.

Una oportunitat per descobrir la màgia d'unes valls on cada sender, cada pedra parla d'una història modelada per la natura i per la gent que l'ha sabut custodiar.

NOTÍCIES

Maria Pujol - Vic

ENTITAT

EL SO DE LA CASA GALADIES

La Casa Galadies, seu de l'entitat, ha estat un dels espais protagonistes d'El So de les Cases 2026, obrint les portes al públic per donar a conèixer el seu valor patrimonial.

La visita va completar-se amb l'actuació del duet osonenc Vito Blasu, oferint un concert d'electrònica orgànica en un entorn únic.

CLOENDA DEL CURS DE L'ESCOLA ESPORTIVA

Enguany, l'Escola Esportiva ha acomiadat el curs amb una tarda festiva oberta a tots els grups, que va incloure una divertida tirolina i un berenar de germanor. Una bona manera de tancar una temporada plena d'esport, aprenentatges i bons moments compartits.

LA FLAMA DEL CANIGÓ TORNA A VIC

Representants de la Unió Excursionista de Vic van mantenir viva, un any més, la tradició d'anar a buscar la Flama del Canigó al cim de la muntanya. Posteriorment, l'arribada de la flama a la plaça Major va donar pas a una celebració plena de cultura popular, amb l'encesa de la foguera i una gran sardana, reunint balladors i públic en un ambient festiu i participatiu.

"ELS 7 PORTALS" CELEBREN 10 EDICIONS

El passat 1 de juliol es va celebrar la 10a edició de la cursa nocturna "Els 7 Portals", una cita esportiva que va reunir prop de 3.000 participants dins dels actes de la Festa Major de Vic. La Unió Excursionista de Vic hi va participar activament en l'organització, amb la implicació del voluntariat de l'entitat, que es va encarregar de gestionar l'avituellament d'arribada per a les gairebé 3.000 persones participants.

UNA GESTA COMPARTIDA, SEIXANTA ANYS DESPRÉS

La seu de l'entitat va acollir la presentació dels actes commemoratius del 60è ani-

versari del segrest de la Mare de Déu de Núria, un episodi clau de la història recent del santuari. La commemoració, celebrada a Núria el passat 9 de juliol, amb la participació de més de dues-centes persones, va incloure l'ascens de la talla, recreant el gest dels protagonistes de l'any 1965, en una jornada carregada d'emoció, memòria i germanor.

CAMPIONAT DE CATALUNYA ESPRINT D'ORIENTACIÓ 2026 A MONTESQUIU I SANT QUIRZE DE BESORA

La secció d'orientació organitzarà el proper 18 d'octubre el Campionat de Catalunya d'E sprint 2026, coincidint amb el seu 25è aniversari. La competició es disputarà en dues proves: una classificatòria al Parc del Castell de Montesquiú i la final als carrers de Sant Quirze de Besora. La jornada també inclourà categories populars per apropar aquest esport a tothom.

ACTIVITATS

GRAN PARTICIPACIÓ A LA 13A EDICIÓ DE LA PUJADA SOLIDÀRIA CONTRA EL CÀNCER

La 13a Pujada Solidària contra el Càncer a la Creu de Gurb va reunir 280 participants en una jornada d'esport i solidaritat. La recaptació permetrà fer una donació de 1.000 € a Oncolliga Girona i de 1.200 € a Osona contra el Càncer, gràcies a la implicació de totes les persones participants. La jornada va coincidir amb la Festa d'Estiu de l'entitat, que es va completar amb un concert, un sopar de germanor i l'escalada de caixes de cervesa.

LA JORNADA DE LA SECCIÓ ESCAMPANT LA BOIRA AL SANTUARI DEL MONT

El passat 14 de juny, una dotzena de participants van gaudir d'una sortida al Santuari del Mont, amb visita al monestir de Sant Llorenç de Sous i unes magnífiques vistes del Canigó. La jornada es va completar amb una xerrada sobre Jacint Verdaguer, un dinar a Sant Sepulcre de Palera i un gran ambient de muntanya i companyonia.

EL DIVERTIT CAP DE SETMANA DE LA SAM A LA SERRA D'ENSIJA

El cap de setmana a la serra d'Ensiya va combinar natura, patrimoni i bon humor, amb una ruta que va passar pel Serrat Voltor, la Gallina Pelada i el despoblat de Peguera. La proposta va tenir un protagonista ben especial, el dinosaure SAM-Sau-re, que va acompanyar el grup en aquesta divertida aventura i es va convertir en la mascota inesperada.

GRAN PARTICIPACIÓ A LA CURSA D'ORIENTACIÓ POPULAR DE SANTA EULÀLIA DE RIUPRIMER

La cursa d'orientació popular de Santa Eulàlia de Riuprimer, celebrada el passat 14 de juny, va ser tot un èxit: més d'un centenar de corredors i corredores, amb una participació destacada de persones no iniciades en aquest esport, van recórrer els carrers, els boscos i les margues del poble osonenc.

MATINAL JOVE AL PUIGPEDRÓS

Dissabte 27 de juny, un grup de la secció jove va gaudir d'una sortida al Puigpedrós amb una ruta circular des del refugi de Malniu. L'itinerari, passant pel coll de Molles i l'estany de Malniu, va oferir magnífics paisatges d'alta muntanya i unes vistes espectaculars des del cim.

LA PRIMERA SORTIDA COL·LECTIVA FAMILIAR DE CAP DE SETMANA

La primera sortida familiar de cap de setmana va portar el grup fins al Pirineu, amb una ruta circular des del coll de Pimorent per la vall de Bésines i la Coma d'en Garcia. La travessa, amb nit al refugi de Bésines, va combinar paisatges d'alta muntanya, estany, jocs i convivència, en una experiència compartida plena de natura, aventura i bons moments.

LA SORTIDA DE LA SAM AL PIC DE FLAMISELLA

El primer cap de setmana de juliol, la secció d'Alta Muntanya va gaudir d'una sortida al Pallars, dins el Parc Natural de l'Alt Pirineu, amb l'ascens al Pic de Flamisella (2.785 m). La ruta va combinar estany d'alta muntanya, paisatges espectaculars, una divertida tarterà i una bona estona de convivència al refugi, en una experiència plena de natura i companyonia.

LA DARRERA CAMINADA DEL CURS DE LA SECCIÓ ESCAMPANT LA BOIRA

La sortida fins a Fontalba del passat 19 de juliol va ser tot un encert malgrat la calor, amb una ruta que va permetre gaudir dels paisatges de la vall de Ribes i dels prats d'alta muntanya. Un grup de 26 persones va compartir una jornada de natura, descoberta del territori i bon ambient, amb parada al riu per refrescar-se i un dinar final a Ribes per acomiadar la temporada.

SORTIDA DE LA SAM PELS CIMS DEL FRESER

Dissabte 25 de juliol, la secció d'Alta Muntanya va completar una exigent ruta circular pels pics del Freser, amb ascens als cims de Bastiments, el Freser i l'Infern des de Vallter 2000. Una jornada de carenes, grimpades i grans paisatges, marcada

per la prudència davant la meteorologia i la satisfacció d'haver gaudit d'una gran travessa.

ESPORT, NATURA I AVENTURES AL CASAL I LES ESTADES

Un estiu més, el casal i les estades de la Unió Excursionista de Vic s'han omplert d'experiències a la natura, noves amistats i moltes rialles. Les estades, que s'han dut a terme a Taradell i a Ribes de Freser, així com dues sortides de ruta, han combinat activitats i aventures a l'entorn. Propostes com l'escalada, l'orientació, la BTT, els ràpels i moltes altres han ofert l'oportunitat de descobrir l'entorn i compartir vivències d'acord amb els valors de l'entitat.

ACTUACIÓ AL SENDER DE SANT PERE DE CASSERRES

La secció de Senders ha revisat aquest agost el PR-C 40, en el tram entre el Para-

dor i Sant Pere de Casserres, retirant tres arbres caiguts que obstaculitzaven el pas. El manteniment es completarà durant el darrer trimestre de l'any amb tasques de repintat de la senyalització i control de la vegetació.

RESULTATS ESPORTIUS

DUES JANES DE LA UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC ENTRE L'ELIT DE L'O-RINGEN

La corredora Jana Lüscher es va proclamar subcampiona de l'O-Ringen 2026 en la

modalitat de MTB-O, mentre que Jana Rifà va signar una excel·lent sisena posició en D20 Elit d'O-Peu. Les dues esportistes van liderar la destacada actuació de l'entitat en una de les competicions d'orientació més multitudinàries del món, amb 15.000 inscrits.

JANA RIFÀ FA HISTÒRIA AMB UN OR I UN BRONZE AL MUNDIAL DE BIATLÓ D'ORIENTACIÓ SUB20

Jana Rifà ha fet història en la seva primera participació en un Campionat del Món de Biatllo d'Orientació, aconseguint l'or en la distància esprint i el bronze en la mitja distància. El Mundial es va celebrar del 6 al 9 d'agost de 2026 a Borås (Suècia).

RESULTATS D'ORIENTACIÓ

AGENDA

ACTIVITATS

11, 12 i 13 de setembre: Sortida col·lectiva SAM al circ de Bramatuero i pic Algas

19 i 20 de setembre: 19a edició Olla de Núria

27 de setembre: Sortida familiar a la Tossa d'Alp

27 de setembre: Sortida "Escampant la Boira" a la riera de Gualba

14 d'octubre: Acte Institucional a l'Ajuntament de Vic (25 anys de la Secció d'Orientació)

17 d'octubre: Sortida col·lectiva amb els Geganter de Vic (Fontalba-Núria)

18 d'octubre: Campionat de Catalunya Esprint d'Orientació 2026 a Montesquiu i Sant Quirze de Besora

6, 7 i 8 de novembre: Fira de la Muntanya, al recinte firal El Sucre de Vic

8 de novembre: 45a edició Matagalls – Vic

20 i 21 de novembre: Curs Excursionisme

27 i 29 de novembre: Curs de GPS amb telèfon mòbil

16 i 19 de desembre: Curs de Seguretat i Allaus

20 de desembre: Pujada del pesebre a la Creu de Gurb i Torronada

setembre_2026 / desembre_2026

+INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

secretaria@unioexcursionistavic.org

VAL LA PENA ANAR-HII

PLITVICE — PARC NACIONAL DELS LLACS (Croàcia)

Des d'aquest espai ens agradaria que ens enviéssiu alguna foto d'aquell racó on us agrada anar a badar una estona; aquella ciutat que us va encantar en aquell viatge o aquell paisatge que un dia us va embadalir. Us agraïrem ens acompanyeu la **foto** amb un parell de ratlles amb el vostre comentari. Esperem les vostres imatges! Podeu enviar-ho amb el vostre **nom i població** al correu electrònic:

secretaria@unioexcursionistavic.org
indicant que és per aquest espai de El Butlletí.

Un indret molt bonic amb boscos alpins i cascades enllaçades per llacs. Les seves passarel·les segures i ben cuidades permeten caminar per aquest espai natural de manera tranquil·la i reposada vora l'aigua. Gràcies a aquest excepcional valor natural, s'entén perfectament que la zona fos declarada Patrimoni de la Unesco des de l'any 1979.

Anna Canalda

